

Sygn. akt I ACa 720/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Alicja Myszkowska (spr.)

Sędziowie SA Anna Beniak

del. SO Iwona Jamróż - Zdziubany

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa B. M. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 10 lutego 2017 r. sygn. akt I C 653/15

1. oddała obie apelacje;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej

w W. na rzecz B. M. (1) kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 720/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 10 lutego 2017 roku, wydanym w sprawie z powództwa B. M. (1) przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Kaliszu:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 65.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 września 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 3.451,50 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych;
4. nie obciążył powódki pozostałymi kosztami sądowymi w części oddalonego powództwa;

5. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.880 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji dokonał następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne:

Syn powódki B. M. (2) w chwili śmierci miał 12 lat, ukończył piątą klasę szkoły podstawowej. Mieszkał wraz z rodzicami i trzema braćmi w domu jednorodzinnym w M.. Był najmłodszym synem powódki. W dniu 19 czerwca 2001 r. na przejeździe kolejowym w O., gm. J., syn powódki B. M. (2) jadąc motorowerem, na przejeździe kolejowym z winy pracowników pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W., tj. dróżnika przejazdowego, dyżurnego ruchu i maszynisty pociągu, uderzył w przejeżdżający pociąg pospieszny relacji P. - K., w wyniku czego poniósł śmierć na miejscu. Przyczyną zdarzenia były nieopuszczone zapory. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jarocinie z 14 listopada 2002 r., utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Kaliszu pracownicy pozwanej zostali uznani za winnych i skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonych kar. Wyrokiem z 29 października 2004 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu, w sprawie o sygn. akt I C 1118/03, zasądził od pozwanego na rzecz powódki B. M. (1) kwotę 35.000 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu syna powódki oraz odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2003 r. Na skutek wniesionych apelacji przez strony Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 17 marca 2005 r., w sprawie sygn. akt I ACa 218/05, podwyższył do kwoty 45.000 zł zasądzone na rzecz powódki roszczenie. Syn powódki B. M. (2) był dobrym i grzecznym dzieckiem, powódka była bardzo z nim związana. Był bardzo troskliwy. Zawsze mogła na niego liczyć. Powódka planowała, że syn zostanie z nią gdy dorośnie. Jazdy na motorowerze nauczyli go starsi bracia. Zawsze jeździł pod ich nadzorem. W dniu zdarzenia małoletni pojechał wraz z kolegą motorowerem bez wiedzy kogokolwiek. Powódka po urodzeniu trzeciego syna zachorowała na depresję poporodową, leczyła się. Po śmierci syna B. depresja się odnowiła, jej życie się zmieniło. Powódka miała myśli samobójcze. Po śmierci syna schudła 25 kg. Do tej pory powódka jeździ na grób syna. Po śmierci syna, powódka korzystała z pomocy psychiatry, bardzo często wraca wspomnieniami do osoby syna, często odwiedza jego grób. Powódka nadal odczuwa ból, cierpienie, nosi przy sobie zdjęcia syna z pogrzebu, wycinki z gazet po wypadku. Nadal nie pogodziła się ze śmiercią syna. Powódka do tej pory jest pod opieką lekarza psychiatry, ma wizyty raz w miesiącu. Przyjmuje leki: P. i C.. Powódka nie pracuje, zajmuje się domem. Wypadek wpłynął na życie całej rodziny, synowie powódki stali się bardziej nerwowi, mąż powódki zaczął nadużywać alkoholu. Lekarz psychiatra stwierdził u powódki nerwicę lękową. Powódka ma lęki, czy jej synowie dojadą bezpiecznie do pracy. W okresie zimowym depresja u powódki się nasila. Tragiczna śmierć syna spowodowała u powódki pogorszenie stanu zdrowia, nasiliły się zaburzenia depresyjne, były myśli samobójcze i rezygnacyjne, zaburzenia snu i łaknienia, obniżony ogólny napęd psychoruchowy. Powódka wymagała leczenia farmakologicznego i opieki lekarza psychiatry. Powódka nadal pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatry z powodu utrzymującego się zespołu depresyjnego oraz lekarza kardiologa, z powodu nadciśnienia, a także ortopedy z powodu zwyrodnienia stawów kolanowych. W styczniu 2016 r. powódka doznała także udaru mózgu i pozostaje pod kontrolą neurologa, utrzymują się u niej zawroty głowy. Powódka ma niską odporność psychiczną, dużą podatność na doświadczanie negatywnych emocji i okresowo tendencje do wzmożonej drażliwości. Powódka nadal przejawia cechy zespołu depresyjno-lękowego w postaci obniżonego nastroju i napędu psychoruchowego. Wymaga systematycznej opieki lekarza psychiatry oraz leczenia farmakologicznego. W chwili obecnej funkcjonowanie psychospołeczne powódki uwarunkowane jest jednak nie tylko traumatycznym doświadczeniem, jakim była dla niej tragiczna śmierć syna B., ale również utrzymująca się przez długi okres czasu nieprawidłowa atmosfera domowa z elementami agresji oraz doznany w styczniu 2016 r. udar mózgu. Powódka J. M. ma 62 lata, posiada wykształcenie zawodowe rolnicze, nie pracowała w zawodzie. Zajmowała się poprowadzeniem gospodarstwa domowego i wychowywaniem dzieci. W chwili obecnej jest na rencie w kwocie 770 zł miesięcznie. Powódka mieszka w M. razem z mężem i dwoma synami w wieku 39 i 33 lata. Mąż powódki jest obecnie emerytem. Występują u niego problemy zdrowotne, ponieważ doznał niedotlenienia mózgu i stał się osobą bierną, apatyczną, nie podejmuje żadnej aktywności, wymaga pomocy nawet w codziennych czynnościach samoobsługowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał roszczenia powódki za częściowo uzasadnione w świetle art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Sąd Okręgowy ocenił, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do naruszenia dobra osobistego powódki, jakim była jej szczególna więź z synem B. M. (2), za które to naruszenie

odpowiedzialność ponosi pozwany. Uznał jednak, że powódka przyczyniła się do wyrządzonej jej krzywdy, gdyż nad jej małoletnim synem w chwili wypadku nie była sprawowana właściwa opieka przez osobę dorosłą, w konsekwencji czego małoletni B. użył motoroweru bez posiadanych uprawnień i wyjechał na drogę. Mając na uwadze, iż małoletni w chwili wypadku miał 12 lat, był uczniem V klasy szkoły podstawowej i powinien znać zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zwłaszcza wyjeżdżając poza przydomowe podwórze i włączając się do ruchu drogowego, sąd pierwszej instancji wskazał, że również sam małoletni przyczynił się do wypadku. Biorąc pod uwagę stwierdzony stopień przyczynienia, rodzaj naruszonego dobra powódki, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia doznanego przez powódkę w wyniku tego naruszenia, czas trwania jej cierpień, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość oraz stopień winy sprawcy naruszenia sąd pierwszej instancji uznał, że adekwatną kwotą z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powódki w związku ze śmiercią syna jest kwota 65.000 zł. O odsetkach od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. od dnia doręczenia pozwu, jako że w ocenie sądu pierwszej instancji powódka nie wykazała, kiedy wezwała pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia, nie przedstawiła też decyzji odmawiającej zapłatę zadośćuczynienia. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową powódki oraz charakter dochodzonego roszczenia, na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia powódki kosztami sądowymi w części oddalającej powództwo

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodły obie strony.

Pozwana zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji w części uwzględniającej powództwo. Orzeczeniu temu zarzuciła:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez całkowite pominięcie przy rozstrzygnięciu sprawy tego, że niematerialna szkoda i okoliczności wpływające na krzywdę powódki były już zaspokojone poprzez zasądzenie powódce kwoty 45.000 zł, na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2005 roku (sygn. akt I ACa 218/05) i to mimo tego, że w prawomocnie zakończonym sporze sądowym jako przesłanki ustalenia wysokości zasądzonej kwoty uwzględniono przede wszystkim takie okoliczności jak poczucie krzywdy, żalu i osamotnienia matki wskutek utraty syna, utratę poczucia satysfakcji ze swojej roli matki, cierpienie psychiczne związane z gwałtownym zerwaniem jej szczególnie bliskiej więzi z dzieckiem;

2. z ostrożności procesowej - naruszenie art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. poprzez przyznanie powódce rażąco wygórowanej sumy zadośćuczynienia, przy nieuwzględnieniu, że naprawienie szkody niematerialnej powódki, mające zrekompensować jej krzywdę związaną z tragiczną śmiercią syna stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2005 roku (sygn. akt I ACa 218/05), a także niewzięciu pod uwagę wszystkich elementów stanu faktycznego jakie powinny rzutować na wysokość tego świadczenia;

3. z ostrożności procesowej - naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 481 § 1 k.c. poprzez ich błędne niezastosowanie i niezasądzenie odsetek od dnia następującego po wyrokowaniu, jako że w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy sąd winien był ocenić jej stan według chwili orzekania a w konsekwencji początkiem terminu naliczania odsetek ustawowych od kwoty zadośćuczynienia powinna być data wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa także w części uwzględnionej przez sąd pierwszej instancji, o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 22.651 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 7.300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji w części, t.j. w zakresie pkt. 2 i 5 rozstrzygnięcia.

Podniosła przy tym zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 448 k.c. w zw. art. 24 § 1 k.c. przez błędne ich zastosowanie i przyjęcie, że odpowiednią sumą pieniężną z tytułu śmierci B. M. (2) jest dla powódki jest kwota

65.000 zł, podczas gdy, biorąc pod uwagę stopień cierpień fizycznych i psychicznych powódki, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw, rozmiar cierpienia i konsekwencje w życiu osobistym i społecznym, odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 100.000 zł.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę wyroku sądu pierwszej instancji w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie dalej idącej kwoty z tytułu zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej, należnego powódce przez jego podwyższenie do kwoty 100.000 złotych. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za pierwszą instancję oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie. Żadna z wywiedzionych apelacji nie dostarczyła takich argumentów, które dawałyby podstawę do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, są one w ocenie Sądu Apelacyjnego chybione. Wbrew zapatrywaniu skarżącego, nie doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a formułowany w tym zakresie zarzut stanowi jedynie polemikę z prawidłowym orzeczeniem sądu, który kompleksowo ocenił materiał dowodowy i wziął pod uwagę, że między stronami toczył się już uprzednio spór, zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2005 roku (sygn. akt I ACa 218/05). Należy przy tym podkreślić, że uprzednio rozstrzygnięty spór dotyczył roszczenia o zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. w związku z pogorszeniem sytuacji życiowej na skutek śmierci syna powódki; niniejsze postępowanie natomiast dotyczyło roszczenia o zadośćuczynienie wywodzonego w oparciu o przepis art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c., z tytułu zerwania więzi rodzinnej na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych. Są to odrębne roszczenia, które funkcjonują niezależnie od siebie. Wprawdzie w orzecznictwie przyjmuje się, że przy ustalaniu wysokości odszkodowania z art. 446 § 3 k.c. sąd może brać pod uwagę pewne elementy niematerialne, jednak nie są one tożsame z krzywdą i cierpieniem psychicznym, jakie są podstawą ustalenia zadośćuczynienia w niniejszej sprawie. W postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2005 roku (sygn. akt I ACa 218/05) sąd brał pod uwagę m. in. pogorszenie stanu zdrowia psychicznego powódki, osłabienie jej aktywności życiowej skutkujące niemożnością sprawowania swoich obowiązków w takim zakresie jak przed wypadkiem, jak również niemożność korzystania ze wsparcia syna w przyszłości. Okoliczności te rozpatrywane były przez sąd wyłącznie w tym zakresie, w którym przekładały się bezpośrednio na szkodę majątkową powódki. W niniejszej sprawie, ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd brał natomiast pod uwagę rozmiar cierpień psychicznych powódki jako jej szkodę niemajątkową. Rozpatrywane w przedmiotowym postępowaniu roszczenie nie jest więc, wbrew twierdzeniom pozwanego, tożsame z roszczeniem o którym prawomocnie już wcześniej rozstrzygnięto.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. i słusznie na ich podstawie przyznał powódce zadośćuczynienie z tytułu śmierci syna.

Bezspornym w sprawie jest, iż śmierć syna powódki miała miejsce w dniu 19 czerwca 2001 r., a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., wprowadzonego ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116, poz. 731). Przepis ten pozwala przyznać najbliższym członkom rodziny odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, ale jedynie w odniesieniu do zdarzeń zaistniałych po 3 sierpnia 2008 r. Sąd Apelacyjny podziela przy tym ukształtowane i utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego stanowisko, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (por. uchwały SN z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 OSNC 2011/B poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/2011 OSNC 2012/1 poz. 10 oraz wyroki SN z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 OSNC 2010/C poz. 91, z dnia 25 maja 2011 r. II CSK 537/2010, z dnia 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010 OSNC 2011/B poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r. I CSK 621/2010 i z dnia 15 marca 2012 r. I CSK 314/2011). W okolicznościach niniejszej sprawy powódka

wykazała, że doszło do zerwania szczególnej więzi rodzinnej między nią a jej synem, i zgodnie z powyżej cytowanymi przepisami co do zasady jest uprawniona do przyznania zadośćuczynienia.

Sąd nie podzielił zarzutów co do nadmiernego wygórowania czy też rażącego zaniżenia zasądzonego zadośćuczynienia. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi uprawnienie sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji, który - przeprowadzając w sposób bezpośredni postępowanie dowodowe - może dokonać wszechstronnej oceny okoliczności sprawy, a korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądzonego już zadośćuczynienia uzasadnione jest tylko wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 1970 r. III PRN 39/70, OSNCP 1971 Nr 3, poz.53). Powyższy pogląd, ukształtowany na gruncie postępowania rewizyjnego, nie stracił całkowicie na aktualności pod rządem przepisów o postępowaniu apelacyjnym, aczkolwiek winien być stosowany z uwzględnieniem roli sądu drugiej instancji jako sądu rozpoznającego sprawę po raz drugi jako sąd merytoryczny, w granicach apelacji. Oceniając wysokość przyjętej sumy zadośćuczynienia jako „odpowiedniej”, sąd korzysta z daleko idącej swobody, niemniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od zasądzanych w analogicznych przypadkach. Natomiast korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy jawi się ono jako niewspółmiernie nieodpowiednie w stosunku do rozmiaru krzywdy. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że kryteria takie jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych powódki, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw, rozmiar cierpienia i konsekwencje w życiu osobistym i społecznym, przekładające się na rozmiar krzywdy powódki, zostały należycie uwzględnione przez sąd pierwszej instancji. Wbrew twierdzeniom pozwanego, Sąd Okręgowy wziął także pod uwagę, że na aktualne funkcjonowanie psychospołeczne powódki mają wpływ nie tylko doświadczenia związane z tragiczną śmiercią syna, ale również nieprawidłowa atmosfera domowa oraz doznany udar mózgu, co również wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nie można również tracić z oczu, że na wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia istotny wpływ miała również kwestia stwierdzonego przyczynienia tak B. M. (2), jak i powódki do wyrządzonej szkody, co uzasadniało odpowiednie obniżenie zasądzonego zadośćuczynienia na podstawie art. 362 k.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że przyczynienie się do szkody osoby poszkodowanej, która zmarła, uzasadnia obniżenie świadczeń przewidzianych w art. 488 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. należnych osobom jej bliskim (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r. III CSK 154/08 i z dnia 12 lipca 2012 r. I CSK 660/11, LEX nr 1228769). Zasądzona przez sąd pierwszej instancji suma nie jest w ocenie Sądu Apelacyjnego rażąco wygórowana ani rażąco zaniżona tak w odniesieniu do okoliczności niniejszej sprawy, jak i sum pieniężnych zasądzanych tytułem zadośćuczynienia w innych tego typu sprawach. Sąd odwoławczy nie znalazł więc podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Odnosząc się natomiast do kwestii odsetek, to skarżący (domagając się zasądzenia ich dopiero od daty wyroku) pomija, że zadośćuczynienie jest świadczeniem pieniężnym wymagalnym według reguł określonych w art. 455 k.c., to znaczy w sprawie niniejszej według szczególnego przepisu § 32 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. Nr 26, poz. 310 ze zm.). Zadośćuczynienie nie jest odszkodowaniem szacowanym według cen z daty jego określenia (art. 363 par. 2 k.c.), ani też rozstrzygnięcie o tym roszczeniu nie ma charakteru kształtującego (zobacz np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10). Nie jest słuszne, w świetle art. 481 par. 1 k.c., aby poszkodowany nie uzyskał należnego mu pełnego wyrównania uszczerbku majątkowego tylko z uwagi na czas trwania procesu cywilnego, który zainicjowany został na skutek postawy podmiotu zobowiązanego do zapłaty.

Biorąc pod uwagę powyższe wywody Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 i 391 § 1 k.p.c.